

АРЕШТУВАЛИ П'ЯТЬОХ КОМУНІСТИЧНИХ ДИРЕКТОРІВ

Федеральне Слідче Бюро арештувало чотирьох п'ятьох комуністичних провідників як змовників для насильного повалення американського уряду. Арештованих називають „директорами“ комуністичного руху в Балтиморі і в Вашингтоні. З них одна жінка, пані Дороти Ровз Бломберг, арештована в Брукліні, а Філіп Франкфелд на літунському майдані Ля Гардія під Нью Йорком, коли він мав відлетіти до Клівленду. У Клівленді тим часом арештували його жінку Регіну. У Балтиморі арештований Рой Вуд, якого характеризують як голову Комуністичної партії для столиці. Другий арештований в тій околиці це Джордж Алоїзюс Мейер, комуністичний провідник для Балтимору. Уряд зажадав поруки висотою \$100,000 за випущення на волю Франкфел-

да, та по \$75,000 за інших — да судового розгляду їхньої справи. Досі опинилися в тюрмі сім членів американського „Політбюро“, засуджені в 1949 р. за змову для насильного повалення уряду. Чотирьох інших з цієї групи, втікли перед тюрмою. Дня 20 червня наказано арештувати дальших 21 комуністів, однак чотири з цієї групи сховалися. Дня 26 липня арештували нового голову Комуністичної партії, Вільяма Шнайдермана в Нью Йорку, а 11 інших в Лос Анджелесі, Сан Франсіско, в Каліфорнії. На волі залишається справжній голова Комуністичної партії, Вільям З. Фостер, який був обвинувачений разом з 11 членами Політбюро, однак з уваги на своє здоров'я був звільнений від появи в суді.

ПЛАНУЮТЬ ПОВІТРЯНУ СИЛУ НА 163 ГРУПИ

Вашингтон. — Конгресмен Карл Вінсон, голова комісії збройної служби палати репрезентантів, подав проєкт організації босової повітряної сили на 138 груп, що їх технічно називають „крило“ (wing), а до того ще 25 груп для перевозу війська, отже разом 163 „крила“ (груп). Крім того, він домагався поширення літунської флотії з трьома надлітально-смайками, замість одного, щоб можна постачати найтяжчі

бомбардувальники. Такий перший надлітальний апарат вже замовили коштом \$218,000,000. Це справжній літунський майдан на морі, на якому можуть осідати бомбардувальники. Два літальні майданчики мали б бути на Атлантичному океані, один на Тихому. Тепершня повітряна сила має — 87 крил (груп). Одно крило нараховує від 30 важких бомбардувальників до 75 звичайних літаків.

ВИННІ КАДЕТИ МУСЯТЬ ЗАБРАТИСЯ ІЗ ШКОЛИ

Генерал-майор Фредерік Ірвінг, суперінтендент військової академії у Вест Пойнт, заявив, що кадети, які допустилися обману при іспитах, мусять забратися зі школи. Однак, щоб вони могли зробити це без шкоди для військового стану, вони мають заявити про свій вихід із школи, після чого матимуть чисте ім'я і зможуть піти до військової школи. Досі 80 кадетів визнали свою вину. Департамент армії у Ва-

шингтоні оголосив, що кадети, які не признаються до вини (а їх коло десятків), будуть звільнені адміністративним порядком, або ж будуть покликані під військовий суд, залежно від рішення суперінтендента. Якого способу треба буде вжити, це залежатиме від доказів на суді. Суперінтендент Ірвінг у розмові з кореспондентами заявив, що не було жадних погроз ані примусу підчас переслухання.

ЗАБОРОНИЛИ ПОЛІЦІЯМ ВСТУПАТИ ДО ЮНІІ

Нью Йорк. — Директор поліції Джордж П. Монаган проголосив заборону поліціантам вступати в члени будь-якої юнії. Тим поліціантам, що вже подали заяву в члени юнії, організованої Майкелом Квілом, головною транспортної юнії, директор наказав негайно вийти під загрозою дисциплінарних заходів. Цей наказ директор

проголосив негайно після своєї конференції з посадовими міста Вінсентом Імпелліттері та правним дорадником Джаном Мек'Гетом. Саме у віторок Майкел Квіл проголосив чартер юнії транспортних робітників для організації відділу поліціантів і признав перше зібрання цього відділу за два тижні.

НОВА РАКЕТА ДОЛЕТІЛА ДО ВИСОТИ 135 МИЛЬ

Вайт Сендс; у стеїті Нью Мексіко. — Американська однозарядна одноступенева ракета, під назвою Мартін-Бікінг VII, osiąгнула 135 миль висоти, коли її випустили на пробному полі в цій околиці. Вона має 48 ступів довжини і летить зі швидкістю 4,100 миль на годину. Вона повернулася на землю. Спорудження такого стрільного коштує \$200,000. Ракету випустили в стратосферу за допомогою спеціального мотору. У віддалі 40 миль від місцевості. Застосована, як зброя стрільної, ракета ця може летіти на 270 миль траєкторії. З теперішньої швидкістю вона могла б залетіти на місяць за 60 годин. Це перша однозарядна ракета, що досягла такої висоти. З черги це вже сьома американська ракета назви Бікінг, вироблена для американської флотії підприємством Гленні Л. Мартін у Балтиморі. Попередня Бікінг-ракета досягла висоти 107,3 миль. Крім Бікінга, в Америці випробовували однозарядну німецьку ракету V-2, яка досягла висоти 114 миль 17 грудня 1947 р. інша американська двоступенева ракета Вак Корпал 24 лютого 1949 р. досягла висоти 250 миль. Останню пробу з ракетою Мартін Бікінг VII спостерігав секретар армії, Френк Пейс, і багато знавців.

В АМЕРИЦІ

- Населення міста Нью Йорку на перше серпня становить 8,001,360 за даними департаменту здоров'я.
- З льодовика гори Мт. Гоббарт, на Алясці виринули вісім літаків чотирьох осіб, між ними проф. Волтера Вуда та його син Петро з Фар Гіллс, Н. Дж. Зате пропала жінка професора, його дочка, пілот Моріс Кінг та два товариші експедиції Арктичного Інституту для студій льодових оаїсів.
- Літаки скидають радіальні апарати на підсвіткові території. Про це говорив у сенаті сен. Карл Мундт, зазначаючи, що радіальні апарати мають величезну пачку з цигаретами. За їх допомогою можна слухати передачі „Голосу Америки“.
- Попередня американська громадська італійська, які голосували під час італійських виборів в Італії в 1946 р. У той час Америка була ще технічно у стані війни з Італією. Голосування законопроєкту перейшло вже в сенат.
- Д-р Ріска-Корсакова, вчена російського композитора Михайла, приїхала до Злучених Держав як дипломат. Вона була 13 років лікаркою в Ленінграді.
- Кораблем Грінгольм приїхав до Нью Йорку данський атомний знавець д-р Йорген Кох. Він буде професором математики в Технологічному Інституті Массачусеттс.

АМЕРИКА ВІДНИДАЄ НОВИЙ ПІДСТУП СОВЕТСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Москва щойно тепер проголосила текст американської резолюції.

Вашингтон. — Злучені Держави відкинули нові підступні советські пропозиції щодо договору п'ятьох великих держав та інших „мирних заходів“, вважаючи їх звичайною пропагандою, без будь-якого реального значення і можливостей для замирення. Америка вважає, що Москва, заки перебере нові міжнародні зобов'язання, повинна насамперед респектувати ті, що їх пербрала досі. Американська заява відноситься до вчорашньої відповіді Москви на переслане їй перед місяцем послання доброї волі від президента Трумана, рівночасно з конгресовою резолюцією про бажання припинити, дружби і миру з народами Советського Союзу. В советській відповіді, пересланій в імені Президії Верховної Ради СССР та підписаній її головою Н. Шверніком, заперечується американські твердження щодо бажання припинити і миру, обвинувачується американські „правлячі кола“ у воєнній підготовці та в розбінжностях між словами і діями, та пропонується ті самі „мирові заходи“, що їх в пропагандивних цілях вже багато разів пропонували советські представники в Об'єднаних Націях та які були відкинені, включно з пропозицією великодержавного договору проти війни і заборону атомової зброї. До великодержавного договору Москва бажав включити теж червоний Китай, досі не визнаний ще Америкою та цілим рядом інших країн. Державний департамент, відкидаючи повторення советських мирних

пропозицій, заявляє, що „хартия Об'єднаних Націй становить вичерпний мировий договір, який підписали всі країни, включно з Китаєм, Францією, Советським Союзом, Великою Британією і Злученими Державами“, і якщо вона сьогодні не є достаточною гарантією миру, то тільки тому, що Советський Союз її не респектує. Представник державного департаменту, даючи дальші висвітлення на пресовій конферен-

ції, назвав нові советські пропозиції „пропагандивною пасткою“, з виразною метою приспати американський народ та його оборону готовість. Звернено окрему увагу на факт, що тоді, коли американська резолюція була всебічно обговорена американською публікою, советська відповідь, що наспіла з місячним опізненням, становить типовий документ тасмано приготуваної в Кремлі пропаганди.

СПІЗНЕНЕ ПРОГОЛОШЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ РЕЗОЛЮЦІЇ В МОСКВІ

Москва. — З одностороннім опізненням і тільки разом зі советською відповіддю Москва поважилася вчора проголосити послання президента Трумана і текст конгресової резолюції з пропозиціями припинити і миру між американським і російським народами. Передавши один місяць американські пропозиції в суворій таємниці і приготувавши на них свою відповідь, советська пропаганда проголосила їх насамперед через свої радіо-висільні і сьогодні вони мають з'явитися в советській пресі. При цьому советська пропаганда використовує лист пре-

зидента Трумана і конгресову резолюцію тільки на те, щоб накинута на Злучені Держави повинно нової брехні та звалити на Америку всю відповідальність за теперішні напруження в світі, перекручуючи факти та вибілюючи справжнього винуватця за те напруження — большевицьку кліку в Кремлі. При цій нагоді Москва повторює свої підступні пропозиції нових міжнародних договорів, єдиним завданням яких, крім пропаганди — було б допомогти Москві досягнути її основну ціль: запанування над світом.

НАРА СМЕРТІ ЗА СЛУХАННЯ „ГОЛОСУ АМЕРИКИ“

За повідомленням радія, в Куйбішев (СССР) відбувся 3 засудження на кару смерті, а 8 на кару 2-18 років ув'язнення. На смерть засудили голову колгоспу, керівника машинотракторної станції та службовця міністерства постачання. Їм закинуто саботування плану достав для держави минулого року та „систематичне слухання брехливих радіських передач „Голосу Америки“ та „поширення тих передач з підлітими намірами“. Присуд виконано впродовж 24-ох годин після його проголошення.

Хання передачі „Голосу Америки“. 3-поміж 11 підсудних — 3 засуджено на кару смерті, а 8 на кару 2-18 років ув'язнення. На смерть засудили голову колгоспу, керівника машинотракторної станції та службовця міністерства постачання. Їм закинуто саботування плану достав для держави минулого року та „систематичне слухання брехливих радіських передач „Голосу Америки“ та „поширення тих передач з підлітими намірами“. Присуд виконано впродовж 24-ох годин після його проголошення.

(„Наша Мета“).

ПРЕЗИДЕНТ ПРОТИ ЗМЕНШЕННЯ ФОНДІВ ЗАКОРДОННОЇ ДОПОМОГИ

Вашингтон, 7 серпня. — Президент Труман закликає Конгрес не зменшувати фонди на втримання Об'єднаних Націй, Пан-Американської Юнії або інших міжнародних організацій. Заклик з'явився у формі листи до сенатора Кеннета МекКеллера, голови сенатської комісії фондів, в якому президент висловив протест проти зменшення тих фондів на десять відсотків у палаті репрезентантів. Він закликає також не ухвалювати поправок, що обмежуватимуть на одну третину всі видатки ЗДА на закордонні цілі. Таку поправку ухвалила вже палата репрезентантів. Бюджет на закордонні цілі становить \$30,000,000, а це, на думку президента, розмірно невелика сума.

„Якщо ми не дотримаємо зобов'язань супроти ООН та інших міжнародних агентств і не признаємо належних наших фондів, тоді ми наражасмо на небезпеку наше провідне становище, наше моральне значення, наше право до сильного голосу в таких справах“ —

Інспекція подорож През. Трумана

Вашингтон. — Президент Труман збирається відвідати військові табори і промислові підприємства, щоб побачити, чи економічно й продуктивно живиться оборотом оборонних фондів. Про це повідомив у Білому Демі конгресмен Герберт Боннер, який очолює підкомісію палати для перевірки видатків екекутивного департаменту.

ПРОФ. СМАЛЬ — СТОЦЬКИЙ ПОВНИМ ПРОФЕСОРОМ НА МАРКЕТСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

В останньому відусмося, що відомий наш вчений і громадський діяч, проф. Роман Смаль-Стоцький, був іменовані повним професором на Маркетському університеті. Проф. Артур Колмен, гратуючи проф. Смаль-Стоцького з цієї нагоди, пише в листі: „Ваші видатні досягнення, як вченого, та Ваш зазятий спротив проти комунізму, ставлять шляхетний приклад для нас всіх, Ваших колег.“

СКАСУЮТЬ КОРДОНІ НА ВИПАДОК НАПАДУ АТОМОВОЮ БОМБОЮ

Оттава, Канада. — Урядові цивільної оборони Канади і ЗДА погодилися на план скасувати всі обмеження на 3,500-мильовому кордоні між Канадою і Злученими Державами на випадок нападу ато-

мовою бомбою на Північній Америку. Милард Калдвел, адміністратор цивільної оборони ЗДА, заявив, що кордони будуть скасовані при першій потребі.

ЗАТРИМКА ЧЕРВОНИХ З ВІДПОВІДДЮ АЛІАН- ТАМ В КОРЕЇ

Комуністичне радіо обвинувачує аліантів в порушенні нейтральності

Токіо, 8 серпня. Аліантське командування вчора намарно очікувало комуністичної відповіді на послання ген. Ріджвея до червоних командантів в справі гарантій нейтральності міста Каесонг, в якому відбуваються переговори в справі перемир'я в Кореї та від якої ген. Ріджвей узяв на себе відповідальність за переговори. Натомість комуністична радіо-висільна зі свого боку обвинувачувала аліантів, що це їхні війська в дні 1-го серпня дві рази порушили нейтральність зони. Ген. Ріджвей наказав перервати переговори після того, як минуло суботи 140 комуно-китайських воєнків в повному озброєнні пройшли біля місця переговорів, домагуючись виснаження випадку. Червоні команданти вибачилися, що це був випадок, що буде просліджений, але ген. Ріджвей домагався додаткових гарантій, що він більше не повториться, квестіонуючи рівночасно його „випадковість“. На

це чергове домагання немає комуністичної відповіді і комуністичне радіо теж ані словом не згадує про одержання аліантських послань, видивляючись зі свого боку обвинувачення проти аліантів. Аліантська делегація, що впродовж двох днів конференції з ген. Ріджвеєм в Токіо, вернулася вчора назад до Кореї та очікує дальших доручень. Червоні закидують аліантському командуванню, що воно тенденційно шукає причин для перервання або бодей відкладання переговорів, маючи в цьому політичні цілі, зокрема бажачи цим вплинути на американський Конгрес, щоб він ухвалив дальші фонди на збросяння, як теж намагачись в той спосіб створити відповідне тло для заповідженого мирового договору з Японією. В редакційній статті одної комуно-китайської газети заповідається, що вислід переговорів залежатиме виключно від американців та від зміни їхнього „неширокого відношення“.

ТІЛЬКИ АВІАЦІЯ АКТИВНА НА ФРОНТІ В КОРЕЇ

Токіо, 8 серпня. — Теж впродовж вчорашнього дня на корейському фронті тільки авіація продовжувала свою активність, тоді коли сухопутні війська обом сторін свої дії до цілком незначних випадків патрульних відділів для провірки терену. Один ворожий літак скинув кілька бомб на аліантські лінії, а 236 аліантських бомбардувальників виконали цілий ряд успішних налетів на скупчення ворожих військ та ворожі воєнні об'єкти і шляхи постачання в за-

підлі, завдаючи ворогові багато втрат. З огляду на обмеження до мінімуму акцій сухопутних військ, квартира Восьмої Армії перестала випадати з фронтових звітів. Від бомбардування аліантської авіації згинуло щонайменше 200 ворожих воєнків. Теж аліантська флотія на східному і західному побережжях Північної Кореї продовжувала облогу ворожих портів, бомбардуєчи рівночасно портові споруди та надбережні шляхи постачання.

ЮГОСЛАВІЯ ВКАЗУЄ НА ІДЕОЛОГІЧНІ РОЗ- БІЖНОСТІ МІЖ МОСКВОЮ І КИТАЄМ

Београд. — Інтерпретуючи останнє видання Комінформу, присвячене майже в цілості річниці комуно-китайської революції, югославські комуністичні спеціалісти приходять до висновку, що між Кремлем і комуністичним Китаєм існують глибокі ідеологічні розбіжності, які в результаті можуть закінчитися тільки подібним конфліктом, як він існував між Москвою і Югославією. В журналі з чотирьох статей китайських комуністів і одна невідомого російського автора. Китайські автори цілком ігнорують Сталіна і Советський Союз, признаючи тільки важливість Жовтневої Революції для капіталістичних

країн, тоді, як всі успіхи китайських комуністів вони приписують виключно їм самим та їх лідерів Мао Це-Тунгові, навіть не згадуючи про будь-яку советську допомогу. Сталін, по думці югославських спеціалістів, такого ставлення справи не стерпить і не подарує китайським комуністам.

„Американський народ керується думкою Аляксандера в питанні висилки війська до Європи“ — сказала помішник секретаря оборони ЗДА, Анна Розенберг, перебувши до авіації на Райн-Майні в Німеччині.

„Ще раз звернувся до корейських і китайських червоних генералів голова міжнародного Червоного Хреста, щоб дозволити подати допомогу поплоненим, яких тримають у Північній Кореї та Китаї.“

ПЛІВЕН ТВОРИТЬ НОВИЙ УРЯД ФРАНЦІЇ

Париж, Франція. — Колишній прем'єр Рене Плівен прийняв вчора пропозицію президента Орліола та погодився побачити заходи для створення нового уряду Франції. Свою згоду він дав після вступних розмов з представниками поодиноких партій та з обрахунком, що йому пощастило здобути в Національній Асамблеї піддержку передбаченої конституційної більшості. Досі свою піддержку запобігли йому незалежні, народні республіканці і соціалісти, не даючи своєї згоди на ефемерну участь в самому уряді. Плівен буде вже третім з черги, після Рене Масра і Моріса Печера, що намагатиметься створити новий уряд. Його попередники провалилися під час голосування в Асамблеї через в у трішню-політичну суперечності, зокрема відносно державної підтримки для шкіл та зрівноваження цін зі заробітною платнею. Успіх Плівена залежить від того, чи йому пощастило не допустити до нової дискусії на ці теми. Голосування в Асамблеї мало б відбутися вже сьогодні.

В СВІТІ

- Вийшли на вершину Мон Блан північні гірські Альпи, 14,020 футів висотою, імені Андре Геммайєр і Герман Колонієнгер, перетворивши протилежні сторони гірських крутих стін в льодовик, який цим подвигом славетно сторіччю в історію альпінізму.
- Кан-Сучи — польський делегат до Економічної і Соціальної Ради ООН — заявив, що „співпраця і кооперація“ комуністичної і капіталістичної систем не тільки можливі, але й потрібні.
- Зруйнувати гірський замок Гіллера в Бератсгадені, пошкоджений свого часу бомбами, вирішив уряд Ваварії, щоб неонацисти не перетворили його на свою святиню.
- Обрана на королеву комуністичного фестивалю „світового миру“ в Східному Берліні дев'ятнадцятирічна Трояда Айзенкольд втіла до західного Берліну. „Я волю бути приблизно такою ж, як і ви, і чуждою до людського на Сході“ — заявила вона кореспондентам.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На пів року	\$5.25	One year	\$10.00
На три місяці	\$2.75	Six months	\$5.25
В Джерсі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$12.00	One year	\$12.00
На пів року	\$6.50	Six months	\$6.50
На три місяці	\$3.50	Three months	\$3.50

За кожну зміну редакції платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СОВЕТСЬКА ВІДПОВІДЬ

На спеціальне прохання державного департаменту і президента Трумана, американська преса і радіо передали вчорашню або й в цілому совєтську відповідь на резолюцію американського Конгресу з пропозицією припинити дружнього співжиття між американським і російським народами. Совєтська відповідь — це черговий совєтський удар в американське лице, який щонайменше повинен би опам'ятати тих, що це не лице підставляють під того роду удари.

Резолюція Конгресу Злучених Держав, константуючи американське припинення ставлення до народів Совєтського Союзу та бажання жити з ними в мирі і спільно для миру працювати, висловила одне головне бажання: усунути перешкоди, які стоять на шляху до такої приязні, миру і співжиття, зокрема усунути залізну заслонку та встановити дружні і безпосередні зв'язки між цими народами. Резолюція рвучою заперечує, що Злучені Держави і їх народ не мають жадних ворожих замірів щодо Совєтського Союзу.

Президент Труман, виконуючи волю Конгресу, переслав цю резолюцію на руки голови Президії Верховної Ради СРСР, Н. Шверника, в дні 7-го липня. Рівночасно "Голос Америки" постійно передавав текст резолюції в російській, українській, грузинській та інших мовах під-совєтських народів. Совєтська преса зі свого боку впродовж цілого місяця ані словом не згадала про цю резолюцію, передаючи її щойно вчора вже разом зі своєю відповіддю.

Совєтську відповідь на цю резолюцію переслав тепер Н. Шверник в імені Президії Верховної Ради СРСР на руки президента Трумана, за посередництвом державного департаменту. І в совєтській відповіді і в листі Шверника окремо пропонується президенту Труманові та американському Конгресові подати цю відповідь до відома американського народу, що й зроблено. Значить, Совєтам, що цілий місяць промовчували перед своїм народом американську резолюцію, окремо залежало на тому, щоб американський народ якнайскорше познайомився з їхньою відповіддю.

Саму совєтську відповідь можна вважати вершком брехні і облуди. Що більше, в ній кожне з цих брехливих слів має на меті не тільки пасивно заперечити правду, але й заперечити перемогу брехні. Совєтська відповідь подумана не як оборона, але як наступ, що його, в додатку, має бути перевести такі при американській допомозі.

На початку совєтської відповіді стверджено, мовляв, Совєтський Союз вже від першого дня свого існування змагає виключно до миру, на нікого ніколи не нападав, в нічній справі ніколи не втручався, з усіма народами світу бажав миру і співпраці й того самого бажали собі інші народи у відношенні до Совєтського Союзу, тільки їх "правлячі кола" до того не допускали. Теж теперішню миролюбну політику Совєтського Союзу — сказано в тій брехливій відповіді — підтримують вповні і всеціло не тільки народи Совєтського Союзу, але й інших країн, але й протиставляється "правлячі кола", що для особистого зиску змагають до війни.

Твердження американського Конгресу щодо бажань приязні і миру зі Совєтами, це — у совєтській відповіді — брехня. Американський Конгрес і "правлячі кола" що іншого говорять і що іншого роблять. І на це наводиться "докази", як то ці "правлячі кола" роблять усе можливе, щоб погіршити американсько-совєтські стосунки. У висновку пропонується щезати ті самі пропагандивні і брехливі "мирові заходи", що їх совєтські манекіни бездушно вже безліч разів повторювали в Об'єднаних Націях та які були відкинені не тільки як нерелевантні, але як складова частина совєтської агресії на підкорення світу.

Зі загального американського відгукону на цю совєтську відповідь видно, що в Америці вже дуже мало наївних, які дадуться зловити на совєтську брехню. Натомість можна сподіватися, що цей черговий удар в лице опам'ятас тих, які, замість порозуміння, співпраці і підтримки для волелюбних жертв московсько-большевицької тиранії в їх боротьбі проти неї, добровільно підставляють лице під її удари.

Армія Об'єднаних Націй

Американська підготовка до оборони проти можливої агресії з боку Совєтів увійшла в таку стадію, що про неї вже відкрито заговорили кореспонденти з європейського театру, як теж і з театру Об'єднаних Націй. Вони кажуть, що ОН потайки обговорюють спосіб перемінити армію країн Атлантичного Пакту в армію Об'єднаних Націй, коли на це прийде відповідна хвилина. Генерал Двайт Д. Айзенгауер, який перебуває тепер постійно в Європі, має вже свою головну квартиру і зав'язано працює над завершенням великого організаційно-стратегічного плану. Недавні ухвали американського Конгресу, щоб послати до Європи далі американські дивізії, вказує тільки на серйозне трактування оборони Європи Америкою. Не дуже далекий час, коли над квартирою Айзенгауера може маюти синьо-білий прапор ОН.

Окрема підкомісія першочисних чотирнадцяти держав, які приступили до Північно-Атлантичного Пакту, приготувала способи й засоби мобілізації військових сил вільного світу для протидії, як-щоб справді Росія й її сателіти відважилися на чинну агресію. Підкомісія пильно слідкує за подіями в Кореї і на підставі досвіду з того сектору прислухнувшись до інших подібних угруповань, щоб до їхньої власної охорони округи перетворити перешкоди, проти яких Совєти можуть кожної хвилини почати економічний, політичний та військовий наступ.

Коли мова про армію, то треба взяти в рахунок у першу чергу чисто військові справи. Такими проблемами являються: транспорт війська до загрозлених місць, щоб не допустити до "доконаного факту": стандартизація зброї й устаткування; з а безпечення гладкого порозуміння між командантами, які говорять різними мовами, привчили до різної тактики, мають відмінну систему постачання харчів і матеріалів і т. п.; зрівноваження тегарів між поодинокими країнами, які причиняють до втримання військ Атлантичного Пакту; встановлення операційного плану ОН, пропаганда для перемоги військ ОН над військами комуністичних країн і т. п.

Такі проблеми випадково вирішують тепер у Кореї. Звісно, що з вибухом Кореїської війни тільки одна Америка була на місці, тобто в Японії, з чотирма дивізіями. Там майже не було питання порозуміння й постачання тому, що це були американські війська. Теж підчас початкових боїв американська армія несла усе тягар на своїх плечах і не треба їй було рахуватися з іншими арміями. Однак, такий стан справи мав свої некорисні наслідки. Найважливішим — це нарікання населення Америки на завеликий тягар для самої Америки, коли в засади була війна ОН в обороні Кореї. Коли ж прийшли заяви висилки армій інших країн, то Америка не могла зразу прийняти їхньої пропозиції, бо цих воєнків треба

було озброїти американською зброєю і підучити їх американської тактики та команди. Оці недомагання в Кореїській війні задалагідь вирівнює ген. Айзенгауер у своїм штабі, що його зовуть "ШЕПІ" (SHAPE) від початкових літер англійської назви Сопрім Гедквотерс Аллайд Повеерс оф Юроп — Головна Квартира Союзницьких Сил Європи. Там заздалегідь вирівнюють різномодні різниці між окремими одиницями спільної армії, бо квартира ген. Айзенгауера в Рокенкур у Франції перемінюється в квартиру ОН.

Команда ОН, яка знаходиться тепер в Кореї під ген. Метью Ріджвессом, а давніше була в руках ген. Доглеса МекАртура, перейшла б у руки ген. Айзенгауера. Однак нагляд над цією "об'єднаною командою", що його в Кореїській війні виконує Пентагон у Вашингтоні, перейшов би в руки

Микола Чубатий

Право самоозначення та його практичне примінення

Право самоозначення народів, здефіноване та впроваджене у міжнародно політику американським президентом Вудроу Вільсоном, що на ділі пристосування демократії до міжнародної політики. Засада самоозначення стверджує, що єдиним рішальним чинником організації життя між народами є людина та її вільна воля жити таким чином, як їй належить. Після переможного походу демократичних поглядів у внутрішньому житті народів продовж другої половини 19-го та початку 20-го сторіччя, стало зовсім природним, що мусить бути респектована не тільки воля одиниці в державі, але також воля людських колективів-народів.

Право самоозначення народів, стачуючи головною засадою життя між народами, зіткнуло на другий план навіть такі важливі справи, як економіка країни та стратегічні рації при розмежуванні надродів, а вже відкинуло цілком так звані історичні претенсії одного народу до панування над другим.

Засада самоозначення народів стала теж фундаментальною політичною доктриною політики українського народу у його змаганні за свою землю. Опираючись на своє право самоозначення своє політичне існування, український народ в часі російської революції 1917 року дійшов суцесивно від домагання автономії в межах федеративної Росії аж до висловлення своєї волі бути вповні самостійною нацією 22 січня 1918 та об'єднаною нацією 22 січня 1919.

Цей політичний процес залежав не тільки від політичного дозрівання українського народу, але також від поведінки дотеперішнього окупанта української землі. Немає сумніву, що коли б рево-

люційна Росія 1917 року була показала ліберальна та була залишила вповні українському народові право вирішувати свою політичну долю, може й було б закінчилося на сформованню української держави, сфедерованої з російським державою, до якої були б прилучилися ще й другі українські землі, бо цілком політичного життя кожного народу є не формальна самостійність, але дійсна можливість бути вповні господарем на рідній землі та паном свого політичного, економічного та культурного життя; життя та розвиватися по лінії власних шляхів свого національного духа.

Сталося інакше. Російський Тимчасовий Уряд показався не менш ворожим супроти України ніж царський. Так са-бошевський уряд Росії показався не менш ворожим супроти України ніж царський та демократичний. Практика політичного життя України вже продовж двох революційних років показала, що неможливо є упорядкування життя українського народу супроти своїх сусідів інакше, як тільки на засадах повної державної самостійності. Українські демократи скоро та боліло переконалися, що немає спільної мови між українською і російською демократією; українські більшовики дещо пізніше переконалися, що немає спільності інтересів між українськими та російськими більшовиками. Ще далеко перед 1918 роком західно-українські демократи переконалися, що немає спільної мови між українською та польською демократією, й таким способом остаточно вже на початку 1918 року виявився як одиницький політичний ідеал українського народу, зміст його самоозначення: самостійна та соборна українська держава.

Видно, що російська ліберальна еміграція прикладає до тих поглядів Шварца велику увагу, коли її вповні переконував нійорський російський щоденник "Новое Русское Слово". Можна пропускати, що домагання з боку російської влаштувати плебисцит на Україні буде головним політичним коном, на яким скотяться російські демократи вижити перед американську політичну опінію, все таки неопіформовану про запеклу 30-літню боротьбу українського народу зі своїми сусідами найзаканішими.

Видно, що російська ліберальна еміграція прикладає до тих поглядів Шварца велику увагу, коли її вповні переконував нійорський російський щоденник "Новое Русское Слово". Можна пропускати, що домагання з боку російської влаштувати плебисцит на Україні буде головним політичним коном, на яким скотяться російські демократи вижити перед американську політичну опінію, все таки неопіформовану про запеклу 30-літню боротьбу українського народу зі своїми сусідами найзаканішими.

Видно, що російська ліберальна еміграція прикладає до тих поглядів Шварца велику увагу, коли її вповні переконував нійорський російський щоденник "Новое Русское Слово". Можна пропускати, що домагання з боку російської влаштувати плебисцит на Україні буде головним політичним коном, на яким скотяться російські демократи вижити перед американську політичну опінію, все таки неопіформовану про запеклу 30-літню боротьбу українського народу зі своїми сусідами найзаканішими.

По невдатних війнах український народ вже ані на йоту не змінив свого політичного ідеалу. Навпаки, він за нього борювався беззастовно продовж останніх 30 років, кладучи на жертвенний самостійної та соборної України біля 10 мільйонів жертв. Український народ формально вже 22 січня 1919 року не тільки сформував свій політичний ідеал, але й виконав своє право на самоозначення. В наступних 30 роках обороняв він того свого права з такою рішучістю та впертістю, що тільки людина злої волі або політично сліпа могла не видіти. Український народ вже самоозначився як найзаканіше і втруте самоозначуватися не потребує. Він може хіба тільки, пристосовуючи право самоозначення народів, поладати зі своїми сусідами справи межових округів, де на мішаних територіях може справді заходити сумнів, яка є воля більшості населення. Український суверенний народ може передумати зі сусідами обопільне справлення границь.

Таким самим способом поставили всі новоназвані держави, визволені з-під чужинського панування. Стихийний вияв волі населення на основній та безспірній національній території, революційна боротьба в обороні своїх ідеалів — це шляхи, якими стали незалежними Польща, Чехія, Ірландія, Індонезія та багато інших нововизволених націй світу. Ані на думку не приходило Англії питати воєнородним голосуванням ірландців чи вони хотять волі, ніхто не висував плану голосування в справі незалежності в Індії, Бурмі чи Індонезії. В Індії проблемою була тільки справа музудман, в Ірландії справа Ульстеру, себто північної Ірландії, сильно заселеної англійцями протестантами, але про потребу дати свободу основній території тих нових вільних націй ніхто не питався, бо ж це була справа очевидна та безсумнівна.

Порушимо це питання тому, що серед російських емігрантських кол, а саме серед тих, що рекламуються за найбільш ліберальних, постійно висуватися домагання, щоб по упадку большевицької влади влаштувати на цілій Україні голосування під протекторатом Об'єднаних Націй, щоб — мовляв — знати, чи Україна справді хоче самостійності, чи може таки хоче бути з Росією у якійсь кучій федерації. Таку проблему висували вже кілька разів російські демократи при зустрічі з українцями в Нью Йорку. В таких саміх дусі написав недавно обширну статтю в "Соціалістичному Вестнику" провідний демократичний російський журналіст Соломон Шварц.

Видно, що російська ліберальна еміграція прикладає до тих поглядів Шварца велику увагу, коли її вповні переконував нійорський російський щоденник "Новое Русское Слово". Можна пропускати, що домагання з боку російської влаштувати плебисцит на Україні буде головним політичним коном, на яким скотяться російські демократи вижити перед американську політичну опінію, все таки неопіформовану про запеклу 30-літню боротьбу українського народу зі своїми сусідами найзаканішими.

за своє самоозначення. Для необізнаного з дійсністю таке домагання може на перший погляд навіть видаватися справедливим. Але хто основно приглянеться правдивій вартості того домагання, той скоро зорієнтується, що поза ним криється зла воля та намагання російських імперіалістів таки задержати Україну при Росії. Це не добра воля правдивого демократа поладати зі сусідами справу, яка є ясна, тільки бажання відновити застарілий процес.

Тим доказовим матеріалом, на підставі якого найвищий трибунал в українській справі, суд 30-літньої історії, видав вже свій присуд — це тих 10 мільйонів українських жертв, це нечувані в світі парадокси України, одна з найбагатших країн в світі, вимерла голодом, це той парадокс, що українці, перед 1914 роком одна із найбільш плодотворних рас на світі, на ділі за останні 30 років не побилизилася свого числа.

Чи автори проєкту, щоб під надзором Об'єднаних Націй переводити голосування на Україні — чи вона хоче бути вільною нацією чи ні, — не видять той смішності, що Україна сама є членом Об'єднаних Націй, отже Україна сама мала б домагатися ствердження чи вона є нацією чи ні.

Вкінці, чи таке голосування взагалі в Україні можливе навіть коли б хто впав на такий парадоксальний помисл? Та ж насамперед треба було б усунути з України мільйони тих росіян, що за часів большевицького насильства штучно були тут наведені. В Україні вони, як завжди, привезені найзаканіше, не мають ніякого права голосувати в справі країни, до якої вони прийшли як знаряддя міжнародних злочинців. Тоді теж треба б спроводити наново на Україну мільйони насильно вивезених українців, кількість яких має ватися поміж 4-6 мільйонами, бо ж вони, жертви міжнародних злочинців, насильно виникли з рідної землі, мають кваліфіковане право рішати про долю своєї батьківщини. Чи можливе таке масове переселення народів перед тим й на це, щоб улаштувати голосування над справою нині вже ясною як день для всіх людей доброї волі?

Коли б хто хотів консеквентно міркувати аргументами Шварца та його товаришів — проф. Карповича, Абрамовича та других, тоді з таким самим правом можна б домагатися голосування в Польщі, в Чехії, в Румунії, не говорячи вже про балтійські держави, бо всі вони на ділі нині під владою Москви, а деякі навіть не мають своїх представників в Об'єднаних Націях. Ні одна з них не дійшла шляхом всенароднього голосування.

Немає сумніву, що у авторів того проєкту браку доброї волі поладати в справедливий спосіб справу між Україною та Росією, як поміж двома сусідами, що мусять жити біля себе. Український народ хоче сусідської згоди з усіма народами, але волі своєї давно вже ясно висловлено і кров'ю найрацішних синів України припечатано він цілком певно не дозволить квестіонувати будь-якими міжнародними махінаціями.

Вол. Дорошенко

МОЇ ЗУСТРІЧІ Й РОЗМОВИ З АКАД. А. КРИМСЬКИМ

(Спогади з нагоди 80-річчя його народини)

Саму собою зрозуміле, що дію або постать так майстерно, що просто захоплював слухачів. Земляки, що училися в Страноановському училищі, теж дуже хвалили викладача Яворницького з російської історії за їх живість і цікавість. Недурно пізніше виступив він як непоганий український белетрист, правда, старої етнографічної школи, в роді Олексія Стороженка. Але провісивши одного дня свою лекцію дуже гарно, з великим патріотичним захопленням, яким захоплював слухачів, на другий раз охолоджував те гарне враження, яке нею справила, несподіваними тимчасовими московським парям. Усіх нас аж підкосило від такого сервілізму. Ним Яворницький геть знеохочу-

вав до себе, до своїх викладів і — що ще гірше — до самої української справи тих наших невідомих юнаків, що їх пригорнув був до українства переднім разом. Студенти тоді були в переважній більшості настроєні революційно, в усякому разі ворожо до царів та їх режиму, а тут український професор так тих прокидає, що цей черговий удар в лице опам'ятас тих, які, замість порозуміння, співпраці і підтримки для волелюбних жертв московсько-большевицької тиранії в їх боротьбі проти неї, добровільно підставляють лице під її удари.

На мій погляд, така боязливост була зовсім безпідставна. Раз, що Московський університет (як і петербурзький)

славився своїм лібералізмом, а друге, що в Москві й Петербурзі начальство дивилося крізь пальці на те, що переслідувало на Україні — в Києві, Харкові чи Одесі. Про те, що Яворницький міг сміливо й безбоязно викладати взагалі історію України, а не лише Запоріжжя, казав нам такий авторитетний чоловік, як проф. Матвій Любавський, відомий знавець історії й права Литовсько-Руської держави. Він, між іншим, викладав тоді про так звану Литовську Статут. Я ходив на ці його виклади й, знаючи українську мову, допомагав висвітлювати той чи інший незрозумілий московським термін чи вислів. Завдяки цьому був у дуже добрих відносинах із Любавським, який до речі не виявляв супроти нас українців специфічного московського шовінізму і навіть допомагав нам одержувати з Львова видання Наукового Т-ва ім. Шевченка. Ми вписували їх на його ім'я, а він, одержавши, передавав мені. Тож, не задовольняючися викладами Яворницького, що обмежувався Запоріжжям, ми звернулися до Матвія Кузьмича, як звали Любавського, з проханням поширити

свій курс Литовсько-Руської історії й викладати нам цілу історію України. А він на це: "Та ж ви маєте свого Яворницького. Під плащиком історії українських козаків він може викладати взагалі історію України від князівського часу аж до нашого". Любавський мав повну рацію. Викладаючи історію України під прикриттям історії Козаків, Яворницький був би критично не лише формально, а й попередниками козаків за князів часів були так звані "бродники", а спадкоємцями — кубанці.

Яворницький з а пр ошував своїх слухачів і до себе. Але я рідко коли бував у нього в хаті, знеохочений згаданого вище його асекурацією перед закидами сепаратизму. Він мав гурток своїх прихильників — полтавців, учнів Полтавської гімназії, теж таких, як і він сам, етнографічних українців. Вони стали відвідувати Дмитра Івановича. Обстановка в хаті Яворницького була типово українською. Вишпани рушники прикрашали портрети батька Тараса, Богдана Хмельницького та інших. Господар зараз брався "частувати гостей" малоросій-

ським салом та горілкою. Мабуть більше через це й ходили до нього полтавські землі: перекидали чарочку та поспівали українських пісень і цим відвести душу на чужині. З балачок, які точилися у Яворницького, а пам'ятаю його непензурні анекдоти про відому артистку Затиркевичу та оповідання про його розшуки по різних провінціальних архівах, у дуже неприємних обставинах за матеріалами до історії Запоріжжя. Треба було великої любови до справи, щоб порпатися в пошкіданих без ніякого ладу шпалгарах у якихсь баштах, серед страшної порохняви, — алітку в невмирущій духоті, а взимку серед нечуваної холоднечі, бо ці склади ніколи не опалювалися. Це було справжнім героїзмом з боку Яворницького працювати в таких жахливих умовах. Та він згадував про ці свої розшуки без жадної самохвальби, з правдивим запорозьким гумором.

Яворницький був знайомий із Крипським, але з його відзивів про Агатангела Юхимовича я вчував якусь нехоть до нього, як до дивака й неврівноваженого. Мовляв, Крипський

мас напади епілепсії, яка ним кидас й виснажує. Не подобалося Дмитрові Івановичеві, що Крипський держиться осторожно, приятельство тільки з директором Лазарівського Інституту Східних Мов, проф. Всеволодом Міллером (відомим етнографом) і бував лише в нього. Проте, мабуть такий Яворницький справив нас, мене й мого приятеля Павла Снітила, до Крипського, подавши його дбашню адресу. Повторяю, я вже не пам'ятаю першої своєї візити до Крипського. Знаю, що він тоді ще не жив у Лазарівському Інституті, де був професором, але невдовзі по моїх із Снітилом відвідинах перенісся до Інституту.

(Продовження буде).

JOIN THE TAKE-HOME SAVINGS PLAN BY BUYING U.S. SAVINGS BONDS EVERY PAY DAY

Юрій Артюшенко

БОРОТЬБА ДВОХ ДУХОВИСТЕЙ

II. Сучасність

Москву, як і раніше, знову обезділюють ті ж ідеологічні, політичні й словесні протиріччя, — а між ними на першій місці безкрайні простори з повелюваними ними народами. Від першої світової війни й до сьогодні українці дають моральну підтримку всім сусіднім повелюваним Москвою народам — підсилюючи їхню хотіння, волю і бажання звільнитися з московських кайданів — і пов'язуючи їхні політичні стремління зі своїми. І завдяки цьому українці сьогодні вже мають належний капітал серед цих народів. — Понад усіми силами, що загрожують більшовизму, сьогодні стоїть визвольний рух повелюваних народів СРСР. — Москва це знає. — Україна й далі тяжко поневолюється. Українські народні маси й далі не мають свободи слова, права захисту і вільного руху на своїй власній землі. В Україні й далі панує деспотія, а поліційна система старається охочі кожному одиниці, її думки, її вчинки й слова і все, що здається підозрілим нищити...

До початку другої світової війни Москва як не намагався, все ж їй не вдалося вбити національно-державного руху серед українського народу. — Події в Карпатській Україні великим голомом відбилися в Україні. — Велика частина українців прийняла їх як пересторогу — не довіряючи новому намісту. Інакше б не сотками тисяч, а мільонами українці переходили б на бік німців.

Сталін знову, як це було у відозві з 12 грудня 1917 року, вжив політичні, порожні обіцянки, що навіну віру в які багато українців по війні заплатило життям, а сьогодні вже прийшла черга й на В. Сосурю за надрукування поезії „Любуй Україну“ та на О. Корнійчука за оперу „Богдан Хмельницький“, який то закидається націоналістичний ухил. Власне Москва в початках війни змінила була з вище згаданих мотивів свій курс і, як то, наприклад, у пропаганді, згадуючи російського полководця Суворова, мусила згадати й Гетьмана Богдана Хмельницького, та встановити навіть його імені „орден“, як нагороду за відвагу, а також покланятися на „славних полковників Богдана і Кричевського“. Та чи не цей самий курс вони часто беруть і по відношенню до всього західного світу?

Та не встигла закінчитися війна, як Москва забула про свої обіцянки щодо зміни внутрішньої політики й знову повернулася до старої шовіністично-імперіалістичної політики, яка то між іншим, обіцяє в епіграфі на титульній

сторінці брошури академіка С. М. Вавилова, що: „В будуче ми крім победоносного руського меча, положим на весь європейський світ і руську мисль...“ (В. Г. Велікий 1848 г. „Мисли й замисли о руській літературі“). І Москва по рецепті часопису „Радянська Україна“ почала нищити ідеологію повстанців — яку вони черпають із української історії. І так „Постанова ЦК КП(б)У в 1946 р. констатувала, що останнім часом в ідейній підручній „Історії української літератури“ за редакцією С. Маслова і Е. Кирилюка, який фальсифікує справжню історію українського народу, його літературу відбивається від „великого“ братнього російського народу, трактує розвиток української літератури, як самобутній український процес відірваний від російської історії. Цим автори і редактори того підручника — говориться в постанові, — допущаються ворожого, націоналістичної концепції в розвитку української літератури“. Чи то в „Літературній Газеті“ з 26. 9. 1948 р. ком. Вольнов у статті: „Про впливи буржуазного націоналізму“ — нападає на Українську Академію Наук, називаючи багатьох українських учених буржуазними націоналістами й кінчає свою статтю так: „Вихід у світ першого другого томів „Наукових Записок“ свідчать про те, що в Інституті мистецтвознавства, фольклору й етнографії Академії Наук СРСР це не побороли буржуазно-націоналістичні концепції, притуплене почуття відповідальності, відсутність суворе критичне ставлення до своєї праці“ і т. д.

І так, як сьогодні вже читавмо в московській „Правді“, прийшла понова — це вже кількакілька з черги, нагінка на саму українську комуністичну партію за те, що „Центральний Комітет Української Комуністичної партії очевидно не клопочеться належним ідеологічними питаннями“.

І так як бачимо — чи візьмемо далі (що не одноразово робилося) чи ближче (як це взяла ми) історичне минуле й сучасність його з сучасністю, то все прийдемо до того ж самого висновку, — що — Москва — Московію й її політику супроти України все було однаковою, і такою вона є й супроти всього західного світу, — хоч той, нажалі, цього й не хоче зрозуміти. І тому влучно, на нашу думку, державний секретар Дін Ачесон у своїй промові 26 червня ц. р. в комісії закордонних справ схарактеризував методи міжнародного комунізму, як „нову тактику російської політичної територіальної експансії 500-літньої давності“.

УКРАЇНЦІ В БРАЗИЛІ

ЕДМОНТОН... (ПВ). — 1950 рік записався в життя наших поселенців у Бразилії гарними осяганнями. Найважливішою подією в культурно-політичній діяльності був 3-й Т-ва Прихильників Української Культури, що відбувся в Понта Гросі 11. і 12. 2. м. р. На цьому 3-й Творець Український Конгресовий Секретаріат, що має заступати цілий український загаль у Бразилії. Тепер ТПУК поклав свою діяльність, пропагуючи українську справу між чужинами. Щоб принести славу українському імені, ТПУК організував виставу українського мистецтва в Куритиби і Прудентополі, що тривала цілий тиждень.

В діяльності найбільшу діяльність проявило санпалівське Т-во „Соборність“, що дає 9 вистав, збираючи на них 17 тисяч круизирів. З інших аматорських гуртків слід відзначити куритибський гурток при ТПУК, що їздив з виставою „Триумф прокурора Дальського“ до Понта Гросі та гуртки: в Прудентополі м. Л. Українці в Понта Гросі при ТПУК, Василіянська прудентопольська семінарія теж дала кілька вистав. З однією з них їздили до Порти, де тепер на нову поживався релігійно-національне життя.

В північній ділянці українці в Бразилії теж мають поважні успіхи, бо 9 наших студентів закінчили паранський університет.

У ділянці церковно-релігійного життя слід згадати ювілей 50-річчя Застольства Молодих в Прудентополі, який

відзначено 18 червня м. р. Підчас Великого Посту ОО. Василіян дали 6 місій. Посвячено теж у двох важливих осередках площі під наші церкви. Це в Портої, передмісті Куритиби і в Іраті. Вміжчасі почато будову гарної стилістичної української церкви в Порті. Релігійна діяльність поширюється тепер на південь. До Порто Алегри в штаті Ріо Гранді ди Сул почав доїздити о. Петро Бальцар, бо там приїхало багато новоприбулих з Європи. Великого значення є ще те, що Апостольська Столиця правно визнала Інститут Катехиток Серця Христового в Прудентополі.

Українці у Бразилії мали теж і втрати. Померли: о. Інокентій Михайчук ЧСВВ, догоспільний парох Антоніо Олімто в Парані, Іван Лех, полковник бразильської державної гвардії та громадський діяч у Прудентополі і о. Сестра Володимир, яка була однією з перших, що працювали між українськими поселенцями у Бразилії.

Ось короткий образ праці українців у Бразилії за минулий рік. Він тепер напевно збільшиться, бо наша спільнота в кожний роком росте і скріплюється.

„Ваше жовтє перемоги міста Каліса“ — це заголовок оголошення, поміщеного на цілу сторінку в мейорських щоденниках. Оголошення, що його оплати щоденник „Каліса Ситі Стар“, записав американське населення що місто відбувається після повені й буде більше ніж дотепер. На закінчення сказано: „Ми глибоко перед вами щиро дякуємо“.

Іван Манило

„БУКОВИНСЬКІ СПІВАНКИ“

(Замість рецензії)

Вже здавна провадиться в Союзі Союзів „мудра традиція“: поруч „видатних“ письменників, співаків партії Леніна-Сталіна, плекати „народну творчість“, виховувати, нібито, народних поетів, які оспівували б — на горе всім світовим буржуа! — велику, непереможну, нероздільну й непереможну червону батьківщину, її людей-будівників, стахановців і ударників, для яких „серп і молот“ — символ дружби, зблизнення міста із зблизненням селом. Такий свого часу (ще так недавно) був „народний співець“, мабуть, недоумкуватий, Джабул Джабас... Він міг, приїхавши з степів, по кілька годин експромтом, без ніякого приготування і надхнення, оспівувати, адорувати вождя комуністичної партії та вождя держави. За це й мав високоувагу, пошану від ренегатів і від калінінського уряду — орден!

Був, пригадує, який же собі возвеличив Сталіна — Сулейман Стальський... Його вірші холодні і реторичні. Довжелезні і біди. Але їх всі читали й слухали. Вивчали в школах. Чому ж бо їм така шана? І куди дивиться критика? І чому буть-побивають справжніх творців, як було навіть з М. Рильським, а тепер із В. Сосурою, а прощають дорогу на совєтський Парнас різним стальським джабулам та іншим малогарматним параскам?!

А це тому, щоб сучасні й прийдешні покоління були вивчені своїми ж людьми в облуду й оману. Коротко, ясно й дешево! Неощену прислуговують, ретельні співи-блюдозни, створюють для червоного Нерона. Вони, скажемо, різні, своєю колотітурною блоктою отруюють широкі народні маси.

Про таку колотітурну блокту „народної поезії“ Параска Амброзій й йду писати. Її невелика книжка „Буковинські співанки“, видана минулого року видавництвом „Радянський письменник“ (Київ) та, як повідомляють комуністичні часописи, дуже популярна серед совєтських читачів Буковини, Москвщини, Прибалтики і Закавказзя. Домінують місце в „творчості“ Параски Амброзій займає тема „творчої“ праці. А якже! Для москалів треба ж плекати високоякісну пшеницю, виноград, добрих корів, свиней... Хліб, вино, молоко і сало! — все для великого братерського російського народу... І Параска пише, ставить карколомні карлючки (вона — селянка).

І розходиться слава про доярку, про ланкових, про бригадирів і свиноматок. І Параска Амброзій безмежно щаслива. Її пишуть радісні листи колгоспники, робітники, учні, студенти... Її надсилають листи такі ж, як і вона, віршодрипи... Якесь 52-річна жінка Марфа Бондаренко (з Полтавщини) розповідає в листі до Параски Амброзій про себе, як вона працює. Вона, Марфа, теж складає пісні й одну з них надіслала, очевидно, на консультацію „заслуженій по-

етесі“ Парасці. І Параска читає пісню Марфи, присвячену совєтській батьківщині: Батьківщино, рідна мати, Як тебе не похочати! Із глибокого серденька Буду вік тобі співати... Певно Параска Амброзій такою надхненою пісню велими зворушена, захоплена, бо вже й сама готує до друку нову, другу збірку віршиликів. Ба! Параска вже й тематику свою поширює і збагачує!.. Читайте тільки:

Хочуть мира і свободи Всі радянські люди. Гіть війну, капіталісти, Бо горе вам буде! Цими яскравими прикладами колотітурної блокти можна показати всім і кожному, до чого докотилася українська „народна творчість“ під московською окупацією. Вона тобо ця лже-творчість, приречена на всебічний застій, переспівування і дилетантизм. І не поможуть, і не зарадять цьому лівих ні Павло Тичина, ні Микола Вахан. Останні й самі себе вже в сотий раз — на різні лади — переспівали!

Ото ж, на „творчості“ Павла, Параски і Миколи ставимо крапку... Далі йти або зростає їм нікуди!

АМЕРИКАНСЬКІ УКРАЇНЦІ І „FREE RUSSIA FUND“

(Повідомлення УККомітету)

В часі, коли в американській людській opinio змагання змінили традиційну американську політику супроти імперіалістичної Росії, коли вже й наш державний секретар Дін Ачесон в одній із своїх промов проаналізував істоту російської імперіалізації за 500 літ та висловив думку про необхідність зломити російську заборвучість, почала в Америці свою діяльність установа під назвою „Фрі Рашія Фанд“, на чолі якої стоїть Георгій Ф. Кеннан, відомий американський прихильник неопозитивної будучої комуністичної Росії.

„Фонд Вільної Росії“ є самостійною установою, фінансованою Фондом Форда, що відомий зі своїх високо культурних і гуманітарних цілей. Завданням „Фонду Вільної Росії“ є бути допомогою для емігрантів інтелектуалів, представників повелюваних Росією народів та виконання лідерів для майбутньої побільшувачої Росії.

Український Конгресовий Комітет Америки розглядає справу діяльності „Фонду Вільної Росії“ та його ролі у намаганнях підготувати для відбудови неопозитивної Росії напівпрямі і прийшов до висновку, що:

а) Українські інтелектуалісти, навіки установи й поодинокі організації не повинні ні співпрацювати, ні користатися з допомоги „Фонду Вільної Росії“, як довго він працює для дотеперішньої правдолюбної думки, що йому вдалося визволити незалежний змагання повелюваних Росією народів, а в першу чергу українського народу.

б) З уваги на те, всі українські установи, або особи, що отримали від „Фонду Вільної Росії“ реєстраційні картки, повинні стриматися від усякої співпраці з тим самим і від виповнювання та відсилання тих дружок аж до належного висвітлення справи.

Український Конгресовий Комітет Америки звернувся з відповідним представленням до лідерів чинних Фондів Форда в тому напрямі, щоб Фонд „Вільна Росія“ не мав на будуче тієї назви і зга-

Для кращого завтра купуйте Бонди Перемоги.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

„Іван ІУ“ — опера Жоржа Бізе, що її манускрипт лише недавно знайшли в паризькій національній бібліотеці, підє прайм’єрою в жовтні ц. р. в Великому Театрі в Парижі за участю нашого співака Міро Скали-Старицького, як танцювальний тейлорів партії в цій опері.

Віце-президентом класу української літератури обрали одноголосно професора Євгена Овчаренка Рад Світлої Академії Мистецтв і Наук з осядком у Римі. Президентом Академії є князь Ернест Баранжкер.

Інститут проблем Східної Європи думає розбудувати представництво УВАН в Німеччині з осядком у Мюнхені.

Союз Українців — Жерта Російського Комуністичного Терору заснувався в Канаді і відбув 15-17 червня свій 4-й з’їзд у Торонто. Подібні організації колишніх українських совєтських політ’їзнів утворюються також в Німеччині та в Англії.

Делегат ЦЕСУ-у і УВУ Борис Макаренко з правом повного голови брав участь у Студентському Конгресі Європейських Університетів, що відбувся в травні в британському секторі Берліну. Виступи Макаренка звернули на себе увагу членів Конгресу, зокрема його інформації про боротьбу української науки за своє існування під Совєтами.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

Український лінійний вивід в Берліні 90 тон експортних товарів, проваджував таким способом совєтську блокаду.

УКРАЇНСЬКА НАУКА ТА „ФРІ РАШІЯ ФОНД“

(Повідомлення Американського Відділу Наукового Товариства ім. Шевченка)

Управа А. В. Наукового Товариства ім. Шевченка в Нью Йорку на своєму засіданні дня 31 липня 1951 р. основно застановилася над відомостями українського наукового світу на терені Америки до повнозаснованого американського установи „Фрі Рашія Фонд“ та прийняла постанову до такого одностороннього висвітлення в цій справі:

Фонд „Фрі Рашія“ оснований за гроші американської гуманітарної установи, Фондів Форда. Однак він, як самостійна одиниця, поки не реалізує тих плянотних цілей, що покладає в основі Фондів Форда. Фонд „Фрі Рашія“, як це показує його назва, стоїть на становищі відновлення єдиної неопозитивної Росії, після майбутнього повалення більшовизму. Таким чином, що користують з фонду „Фрі Рашія“ і прагнуть для його мети, заздалегідь апробують та домагаються здійснювати передбачений майбутній уклад у Східній Європі.

У провіді фонду „Фрі Рашія“ стоїть відомий американський русофіл Джордж Кеннан, який у своїх політичних писаннях, зокрема в останньому, виразно заявляється проти визволення України, а становить її в майбутній односторонній Росії привісною до відновлення Пенсильванії в ЗДА. Можна здогадуватися, що не Джордж Кеннан дає таке політичне надхнення на таку назву установи, що її очолює. З уваги на такий стан, формальна структура установи „Фрі Рашія Фонд“, і її провід показують, що вона опанована російськими впливами та що співпраця українського наукового світу з нею

